

LACUL

de Mihai Eminescu

Idila este o specie a liricii erotice, in care este ilustrata viata si dragostea manifestate in mijlocul naturii sau in cadrul rustic, intr-o forma optimista sau idealizata

Pastelul este specia lirica, in care poetul descrie un tablou din natura, apeland la imagini vizuale si auditive, precum si la figuri de stil specifice.

Semnificatia titlului. Titlul se numeste simbolic cadrul naturii feerice, printr-unul dintre cele mai intalnite elemente din lirica eminesciana, **lacul**. Toate celelalte elemente care compun decorul in care urmeaza sa se manifeste iubirea – trestiile, barca, luna, nuferii – converg necontenit catre lacul din mijlocul codrului. In vizuina lirica a lui Mihai Eminescu, apa este un element al vietii, al profunzimii trairilor interioare, sugerand intensitatea sentimentului de iubire ideala si visul implinirii acesteia in cadrul unei naturi feerice, ocrotitoare.

Tema poeziei o constituie aspiratia poetului pentru o iubire ideala, cu o poveste de dragoste imaginata intr-un cadru natural rustic, cu care se contopeste trairea interioara a **eului liric**

Continutul poeziei. Poezia „Lacul” este alcatuita de catre cinci strofe a cate patru versuri sau din cinci

catrene, organizate gradat ca stare sufleteasca, de la speranta implinirii iubirii pana la tristetea sfasietoare din final. Compozitional, poezia poate fi structurata pe **doua planuri**, unul **real, exterior** care cuprinde tabloul descriptiv al naturii si altul **ideal, interior**, al visului de implinire a iubirii absolute.

Strofa intai descrie cadrul naturii, decorul in care eul liric va exprima dorinta arzatoare de a simti in profunzime sentimentul de iubire absoluta. **Imaginea vizuala**, construita **prin epitete cromatice**, a lacului „albastru”, incarcat de „nuferi galbeni”, este la inceput statica apoi creste in **dinamism**, **in miscare**, umanizandu-se, deoarece tresare emotional „in cercuri albe” Tabloul naturii anticipeaza, astfel, emotia poetului in asteptarea nerabdatoare a iubitei.

Strofa a doua compune *spatial interior al traiirii, al visarii* eului liric la iubirea ideala. Motivul asteptarii este relevat prin **verbe ce exprima nesiguranta, incertitudinea** „parca-ascult”, „parc-astept”, stare accentuata si de **repetitia** acestora. Nerabdarea indragostitului de a-si intalni iubita este exprimata inca din primul vers: „Si eu trec de-a lung de maluri”. Folosirea **verbelor la conjunctiv** sugereaza speranta, visul de implinire a iubirii, posibila fericire fiind **vizualizata** prin gesturile tandre, mangaietoare: „sa rasara”, „sa-mi cada”. Eventualitatea implinirii visului de iubire este in concordanta cu posibilul cuplu, realizat de poet prin doua **pronume personale**, „eu” si

„ea”, care sugereaza, pe de o parte, **confesiunea poetului**, iar pe de alta parte, **unicitatea iubitei**, pronumele fiind subliniat grafic. Iubita este, asadar, „ea”, unica, singura care ar putea sa-l faca fericit.

Strofele a treia si a patra imagineaza, in continuare, eventuala poveste de iubire, idila, care se manifesta ca un **ritual** incarcat de emotia posibilei intalniri: „Sa sarim in luntrea mica/ Inganati de glas de ape,/ Si sa scap din mana carma,/ Si lopetile sa-mi scape;” **Verbele** sunt tot **la conjunctiv**, pentru ca intalnirea nu este reala, ci ea se petrece numai in imaginatia poetului, ca dorinta arzatoare a eului liric de contopire a cuplului de indragostiti, intr-o iubire ideala: „sa sarim”, „sa scap”, „sa-mi scape” , „sa plutim” , „fosneasca” , „sune”. **Imaginile vizuale se impletesc cu imaginile auditive**, natura fiind **participativa** la sentimentele profunde de iubire in eventualitatea implinirii cuplului, idee sugerata prin **personificarea** „Inganati de glas de ape”. Vizual, natura este dominata de „lumina blandei lune”, Eminescu este astrul tutelar, care vegheaza evenimentele ce se petrec pe pamant. **Elementele auditive** sunt exprimate prin sintagme sugestive pentru ipostaza naturii de participant activ si sensibil la zbuciumul interior al eului liric, in dorinta de implinire a cuplului de indragostiti: „inganati de glas de ape”; „vantu-n trestii lin fosneasca”, „unduioasa apa sune!”. Din aceste strofe se desprinde si ideea armoniei

perfecte între **planul real, al naturii și planul ideal, al visului de iubire absolută, dintre planul exterior, al decorului natural și cel interior, al sentimentelor.**

Ultima strofa exprimă **tristetea sfâșietoare** a eului liric, provocată de neputința împlinirii visului erotic și de solitudinea dureroasă și încărcată de suferință. **Dezamagirea** îndragostitului este marcată de **punctele de suspensie**, așezate după cuvintele ce exprimă deceptia posibilei întâlniri cu iubita: „Dar nu vine...”. Se face astfel **trecerea** de la starea de vis, plină de farmec, **la realitatea tristă și solitară, iubirea** rămânând numai **o dorință, un ideal neimplinit**. Poetul exprimă la persoana I, printr-o confesiune lirică, durerea profundă, starea de deprimare pe care o simte și rămâne tot singur în mijlocul naturii: „Singuratic/ În zadar suspin și sufar/ Lângă lacul cel albastru/ Încărcat cu flori de nufăr”. Natura este aici numai un cadru, lacul nu mai tresare, fiind în armonie desăvârșită cu melancolia din sufletul poetului.

Deoarece este o operă literară în versuri, în care este descris un tablou din natură în cadrul căreia poetul își manifestă dorința de împlinire a iubirii ideale, poezia „Lacul” de Mihai Eminescu este o idila-pastel.